

Zbrusu nové dobrodružství ze série **NUMA®**

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

TEMNÝ VEKTOR

Pirátský poklad. Zmizelá loď a utajený náklad. Kyberválka, která může uvrhnout svět do chaosu. Kurt Austin a tým NUMA musí najít nebezpečný náklad dřív, než padne do špatných rukou.

Temný vektor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler a Graham Brown
Temný vektor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEMNÝ VEKTOR

CLIVE CUSSLER
A GRAHAM BROWN

TEMNÝ VEKTOR

Román z archivů NUMA®

Copyright © 2022 by Sandecker, RLLLP.
By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.

Translation © Eva Kadlecová, 2026
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-6159-3
ISBN e-knihy 978-80-264-6158-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-6160-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-6161-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Postavy

ČÍNA, 1808

C' TŮN ČCHU – Majitel třístěžňové džunky brázdící obchodní trasy ve Východočínském moři

KAPITÁN TŮNOVY LODI

ČENG Š' – Královna pirátů, jejíž obrovská flotila na začátku 19. století neochvějně vládla Jihočínskému moři

SOUČASNOST

Water Rats (Pirátská skupina)

LUCAS TENG (TENG KUNG-LU) – Vůdce zlodějské bandy, která si říká Water Rats

VINCENT UHR – Zástupce vůdce Water Rats

CALLUM ČEN – Příslušník Water Rats

Hongkong

KINNARD EMMERSON – Britský expatriant a vůdce zločinecké organizace sídlící v Hongkongu

KUAN-ČCHA (POZOROVATEL) – Emmersonův pobočník a nejdůvěryhodnější zabiják

JEN-LI – Námořní historička a bývalá potápěčská expertka čínského námořnictva specializovaná na podmořskou archeologii

DEGRA – Jeden z vůdců CIPHERu, nechvalně proslulý kyberzločinecké organizace sídlící v Číně

FERRET – Jeden z hackerů pracujících pro CIPHER

Národní podmořská a námořní agentura (NUMA)

KURT AUSTIN – Vedoucí oddělení zvláštních projektů, odborník na záchranné práce a velký milovník všech plavidel

JOE ZAVALA – Kurtův asistent a nejlepší přítel, pilot helikoptér a geniální mechanik

RUDI GUNN – Zástupce ředitele NUMA, absolvent Námořní akademie, řídí v NUMA většinu každodenního provozu

HIRAM YAEGER – Vedoucí oddělení informačních technologií NUMA, odborník na design a fungování nejpokročilejších počítačů na světě

PAUL TROUT – Hlavní geolog NUMA, absolvent Scripps Institutu

GAMAY TROUTOVÁ – Hlavní mořská biologka NUMA, absolventka Scripps

WINTERBURN – První důstojník na jachtě NUMA *Sapphire*

STRATTON – Inženýr NUMA, odborník na provoz podvodních dronů

Naha, Okinawa – meteorologická stanice Námořnictva USA

PORUČÍK CALLIE BAKEROVÁ – Sonarová specialistka na meteorologické stanici Naha

KOMANDÉR-PORUČÍK AARON STEWART – Velící důstojník na stanici Naha

Washington, D.C.

ANNA BIELOVÁ – Poradkyně prezidenta a ředitelka Národní bezpečnostní agentury (NSA)

ELLIOT HARNER – Zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby (CIA)

KONTRADMIRÁL MARCUS WAGNER – Šéf námořní zpravodajské služby pro západní Tichomoří

ARTHUR HICKS – Kybernetické velitelství USA

Tchaj-wan

STEVEN WU – Styčný důstojník CIA v Tchaj-peji

TEMNÝ VEKTOR

Korporace Hydro-Com

SUNIL PRADI – Zakladatel a generální ředitel korporace Hydro-Com

SABRINA LANGOVÁ – Ředitelka digitální bezpečnosti v korporaci
Hydro-Com

Prolog

Karmínový prapor

Jihočínské moře
Září 1808

Ťün Čchu stál na palubě třístěžňové džunky, příhodně pojmenované *Hedvábny drak*. Jeho loď byla pastvou pro oči: měla smaragdově zelený trup zdobený zlatem a plachty obarvené oslnivou krvavě oranžovou barvou.

Loď kotvila v klidné zátoce. Pod trupem se převalovala průzračná akvamarinová voda, z blízkého ostrova čněl k nebi strmý horský vrcholek.

Právě ten jim poskytoval trochu ranního stínu. Slunce však už bylo vysoko a teplota začala prudce stoupat. Kdyby nebylo větru vanoucího od západu, vedro by bylo už teď nesnesitelné. Vítr teď k džunce donášel zvláštní pach připomínající síru. Ťüna napadlo, kde se tu ten zápach vzal, ale momentálně ho zaměstnávaly důležitější starosti.

Vyňal z koženého pouzdra mosazný teleskop. Překrásný nástroj byl naleštěný a jen zářil. Znaky vyryté na pouzdře Ťünovi připomněly, že tento předmět byl darován – byl to dar od mocné královny pirátů Čeng Š'.

Objevil se u něj kapitán lodi. „Co vidíte?“

Ťün mžoural do dalekohledu. Jeho tvář se zachmuřila. „Zdá se, že náš útek z Macaa bez povšimnutí se nezdařil. Blíží se k nám tři lodě.“

„Jsme na obchodní trase,“ připomněl mu kapitán. „Tyto vody brázdí mnoho plavidel. Neočekávejte hned nebezpečí tam, kde je pouze společnost dalších cestovatelů.“

„Já nic neočekávám,“ odvětil Tün. „Vezměte si teleskop. Uvidíte, že se nestrachuji bez důvodu. Ty lodě plují pod rudým praporem madam Čeng. Jsou to lovci, kteří nás mají zabít nebo odvézt zpátky do Macaa, kde nás podrobí trestům, které si raději nepředstavuji.“

Tün zaostřil na nejbližší z připlouvajících lodí. Byla větší než *Drak*. Čtyři plachty proti jeho třem a hlavní stěžen zdobený prapory rudými jako krev.

Zbývající lodě z eskadry byly dál vzadu, příliš daleko, aby se daly spatřit detaily, ale pluly stejným směrem.

Kapitán s nadějí navrhl: „Říká se, že madam Čeng ušetří posádku, pokud velitel lodi odevzdá náklad bez boje.“

Tün sklonil teleskop. Čeng Š' se svými piráty vskutku dodržovala cosi jako kodex cti, Tün však věděl, že na něj se takové ohledy nevztahují. „Pro nás její kodex neplatí. My jsme zloději a zrádci, ne ctihodní protivníci.“

Víc nebylo třeba říkat. Poklad, který se ukrýval v nákladním prostoru *Hedvábného draka*, se stal nejprve pirátskou kořistí lodí madam Čeng; avšak místo aby byl předán kolektivu a spravedlivě rozdělen, její nepoctivý kapitán si značnou část ulil bokem. Prodal ji Tünovi a ujišťoval ho přitom, že pravdu nikdy nikdo nezjistí.

„Museli vašeho přítele zaskočit,“ poznamenal kapitán.

Tün se zachvěl jen při představě, jak ten ubožák asi dopadl. „Jen zatajování kořisti se trestá smrtí,“ pravil. „A přímo ji ukrást... Stěti je tím nejlepším, co si takový člověk může přát. Není pochyb, že je mrtev. Zřejmě však nezemřel tak rychle, aby nestihl vyzradit naše jména.“

„Neutečeme jim,“ prohlásil kapitán. „Každá z těch lodí je větší a rychlejší než naše.“

„Pak musíme bojovat,“ rozhodl Tün. „Máme kanóny zakoupené od Výcho-doinické společnosti. Máme kuše a arkebuzy.“

„Budou v přesile pět proti jednomu.“

„Nemůžou přijít všichni najednou,“ odtušil Tün. „A její velké lodě se nedostanou přes útes. Když zůstaneme tady, budou muset připlout v menších člunech. Půjdou na nás se žebříky a háky. Podle mé zkušenosti jsou *grenadoes* a hořící šípy na takovou vzdálenost docela účinné.“

Kapitánův obličej začínal roztávat. „Doufáte, že je porazíte po malých skupinkách.“

Ťün přikývl. Právě to byla jejich jediná naděje. „A až budou mít moc velké ztráty, nechají nás, vrátí se do Macaa a madam Čeng ve vlastním zájmu řeknou, že jsme loď raději spálili, než abychom se vzdali a čelili hroznému smrti.“

Kapitánův výraz byl nevyzpytatelný. Znovu zvedl teleskop a zahleděl se na loď s rudými prapory, které se stáčely k zátocce. „Máte hedvábný jazyk, mistře Ťüne. Málem jsem díky vám začal věřit, že bychom to mohli přežít.“

Zatímco se muži na palubě *Draka* připravovali na boj, flotila lodí Čeng Š' se přiblížila k útesu a zastavila se. Připravily se malé čluny a v nich se chystala na vyplutí větší část posádky každé z lodí.

Všechny Ťünovy předpovědi se dosud ukázaly jako pravdivé, až na jednu. Neexistovala možnost, že by se malá flotila vrátila do Macaa se smyšlenou historikou pro svou velitelku, neboť madam Čeng byla na palubě největší z lodí a její zuřivost plála stejně jasně jako oheň na hranici.

Čeng I Sao, známá také jako Čeng Š', pochodovala po palubě před svými muži. Byla to průměrně vysoká žena se širšími rameny a pronikavými očima a její tvář zůstávala pořád stejně krásná, jako když ji lord Čeng pojal za manželku.

Společně vybudovali celou dynastii, která nakonec ovládla železnou pěstí všechna města a vody okolo Macaa. Po Čengově smrti se celého velení chopila sama a vystavěla si impérium ještě větší; z podrobených si udělala spojence, z chaosu stvořila řád.

Značný podíl tohoto řádu pramenil z kodexu, jež razila. Zahrnoval spravedlivé zacházení s posádkami, zajatci i konkubínami. Trestal důstojníky, kteří se chovali zle ke svým lidem. Vyžadoval rychlé a nemilosrdné tresty vůči všem, kdo zradili společné blaho flotily pod rudým praporem.

S těmito zákony v chodu se stala de facto vladařkou rozlehlého regionu a nejobávanější, a tedy nejvíce respektovanou vůdkyní pirátů v celé Asii. Nestávalo se, že ji někdo okradl a potom žil dost dlouho, aby to stihl někomu vyprávět.

Na palubě se zatřpytil její oslnivý lilovo-šedý úbor a madam Čeng si vyžádala pozornost všech mužů na palubě. Její krk zdobil rudý šátek, na hlavě měla usazený černý třírohý klobouk. Od stovky mužů seřazených před ní se neozval sebenepatrnější zvuk, když vystoupila na schody, aby k nim promluvila.

„Tihle zrádci neokradli mě,“ prohlásila. „Okradli vás.“ Nechala svá slova patřičně zapůsobit a potom mužům položila otázku: „Jak zní zákon kořisti?“

Odpověděli jednohlasně jako jeden muž. „Co se získá, musí se odevzdat. Musí se rozdělit všem.“

Čeng ucítila rostoucí hrdost. „A jaký je trest za krádež?“

„Zbičování a smrt.“

Pirátko byla spokojená. Její flotila měla vynikající kázeň. Její muži byli dobře vycvičenou armádou. Jelikož věděla, že dnes utrpí těžké ztráty, vyslovila slib. „Všichni, kdo půjdou se mnou, dostanou dvojnásobný podíl. Kdo bude zraněn, dostane trojnásobek. Kdo dnes zemře, jeho rodina bude mít zajištěný blahobyť na celou příští generaci.“

Stáli bez hnutí. Ovzduší bylo horké a nehybné.

„A kdo mi přivede živé tělo zrádce samotného,“ zakončila, „stane se bohatším, než se může snívat císaři.“

Muži se hlasitě zaradovali, několikrát vyvolali její jméno, jejich mysl i těla byly nyní připravené na boj.

„Jděte,“ nařídila potom. „Vezměte si zpátky, co je vaše.“

Šedesát čtyři mužů sestoupilo po žebřících do čtyř člunů. Dalších osm člunů se spouštělo z ostatních lodí pirátské královny. V každém člunu polovina posádky obsluhovala vesla, zatímco druhá polovina byla připravená k boji, buďto se zbraněmi v rukou, nebo s vrhacími háky a žebříky.

Ťün se díval, jak flotila malých plavidel překonává útes a pokračuje k němu, poháněná silou paží veslařů. Dvanáct člunů. Možná sto osmdesát mužů. On jich měl pětasedmdesát. Stál však na palubě plovoucího hradu.

„Už jdou,“ zavolal. „Připravte se!“

Varovný křik se šířil od přidi k zádi. Ťünovi muži houfně mířili na horní palubu džunky a ozbrojovali se zbraněmi všeho druhu. První skupina se postavila k zábradlí s kušemi a mušketami. Další skupiny čekaly za nimi, připravené vyplnit mezery. Zahájili palbu, jakmile blížící se čluny připluly na dostřel.

Muškety byly nepřesné na jakoukoli vzdálenost a kromě hluku a kouře neměly valný účinek. Zato kuše byly smrtonosné. První salva šípů probodla několik mužů v čelních člunech. Několik veslařů dostalo zásah do zad. Padli

dopředu nebo se svíjeli bolestí. Dva muži držící žebřík byli zasaženi do hrudi. Skáceli se do moře.

V druhém člunu šípy trefily několik mužů do nohou a přišpendlily je k dřevěným listům. Flotila se blížila k džunce, doprovázená jejich bolestným řevem.

Při pohledu na zkázu předních člunů začali muži v člunech za nimi střílet z dalekonosnějších zbraní ve snaze Tünovy lidi zahnat.

Ťün se přikrčil pod svištícími kulemi z mušket, tato opěťovaná palba byla však víc hlučná než nebezpečná. Houpání člunů a nepřesné palné zbraně vyprodukovaly jen rozptýlenou spršku olova, která proletěla, aniž zasáhla jediného muže.

Následující salvy měly už větší efekt a dalších několik minut si posádky vyměňovaly střelbu a obě postupně přicházely o bojovníky.

Byl to boj o to, kdo vydrží déle, a zatím měli navrch Tünovi lidé, ale čluny Čeng Š' se každou vteřinou přibližovaly. Brzy *Hedvábného draka* obklíčily a polovina malých člunů byla již k trupu džunky na dosah.

„Rozdělují se,“ křikl Ťün. Několik člunů se přesouvalo k jejich levoboku. Jiné mířily k přídi. „Plánují nás napadnout ze všech stran. Rozptylte se.“

Obránci se rozešli a snažili se ochránit všechny části lodě naráz. Bitva pokračovala s novou vervou.

„Naše schopnost koncentrovat palbu je vážně ohrožená,“ hlásil kapitán.

Ťün vytasil svou křesadlovou pistoli a natáhl kohoutek. „Ještě se musí dostat na palubu.“

Na tom už však útočníci pracovali. Na levoboku se objevily vrhací háky. Na pravoboku vratké žebříky.

„Odrazte je,“ nařídil kapitán.

Ťünovi muži zaútočili sekerami. Zvedali je vysoko nad hlavy a zasazovali jimi vražedné rány. Jejich cílem však nebyli muži, nýbrž háky a lana. Zuřivé údery je přetínaly vedví a bořily se do malovaného dřevěného zábradlí džunky.

Na druhé straně lodi byly svrhávány žebříky dozadu pomocí dlouhých bidel. Obránci do nich tlačili vši silou, dokud vládu nepřevzala gravitace a muži na žebřících nesletěli do moře.

Pak piráti zaútočili krycí palbou. Spustili salvy šípů, kulí, a dokonce oštěpů, aby Tünovým mužům zabránili v obraně. Za každé přeseknuté lano či hák

nebo zvrhnutý žebřík ztratil Tün jednoho obránce, někdy dva nebo i tři. A muži Čeng Š' doráželi dál.

Piráti vrhli další háky a první z nich pronikli až na palubu. Útočníci byli drobnější muži – proslulí právě tím, jak rychle dovedli šplhat. Vybíhali po boku nefritově zeleného trupu a vrhali se přes zábradlí, stříleli z pistolí a meči divoce sekali po všem, na co dosáhli.

Tün přesně tento druh útoku očekával a věděl, že první vlna mužů často šplhá naboso kvůli větší rychlosti a lepší přilnavosti. Proto na palubu nasypal nášlapné ježky – kovové hvězdice s ostrými hroty, které měly útočníkům probodat chodidla.

Jenže Čeng Š' znala všechny triky. Její muži byli obutí v botách. Nášlapné ježky je nezpomalily. Vrhali se kupředu s krátkými meči a dýkami v rukou.

Tün jednoho skolil pistolí a muž s krvavou ránou v hrudi padl na palubu. Druhého piráta probodl šíp z kuše, třetího zneškodnil kapitán seknutím svého meče. Za nimi ale šplhali další. Teď už byly ohrožené oba boky lodi a další nápor mužů Čeng Š' přicházel od přídě, která byla blíž k vodě a snáze dostupná.

Nastal čas na boj zblízka. Pistole se daly použít, ale už ne dobít. Muškety byly nepoužitelné, mohly posloužit jen jako tupé nástroje na odvrácení meče nebo rozbití útočnickovy lebky.

Tünovi muži byli tlačeni ze všech stran dozadu, nevyhnutelně zaháněni od zábradlí směrem k vyvýšené zádi jako k místu svého posledního odporu.

Z kuší vyletěla další salva šípů a řady útočníků prořídly, avšak od lan a žebříků přibíhali stále další a další.

„Jsou ochotní padnout do posledního muže!“ vykřikl kapitán.

Tün z toho byl v šoku, ale kapitán měl pravdu. Poblíž záďe se dalo zahlédnout několik člunů, na nichž už nezůstal nikdo, kdo nebyl zraněný nebo mrtvý.

„Utvořte dvě linie!“ zavelel Tün.

Muži ho poslechli, ale linie nevydržely dlouho. Přeživší byli donuceni stále víc ustupovat a uvolňovat pirátům prostor na krvi potřísněných palubách.

Už couvali po schodech na vysokou záď. Přežilo méně než třicet mužů, dvakrát víc útočníků postupovalo za nimi.

Piráti Čeng Š' se seskupili k finálnímu útoku, vyběhli po schodech a vrhli se na záďovou nástavbu. Postupovali kupředu rameno vedle ramene jako

neproniknutelná zeď mužů a mečů. V poslední chvíli Tün z plných plic zařval poslední rozkaz.

Jeho muži se rozestoupili do stran, padli na palubu a odhalili čtyři kanóny a stejný počet arkebuz, připravené na svých lafetách a stojanech. Zbraně nebyly namířené směrem ven, proti útoku z moře, nýbrž dovnitř a dolů. Jejich zející hlavně se obracely ke schodům, nyní ucpaným útočícími piráty.

Kanóny spustily s ohlušující explozí černého prachu. Jen jejich zvuk stačil na to, aby srazil kteréhokoli muže na palubu, avšak hlavní zkáza pramenila ze střeliva uvnitř.

Hladké hlavně byly totiž nacpané řetězy, zlámanými čepelemi a dalšími úlomky kovu a skla. Vrhly svůj příval šrapnelů proti útočícím mužům. Úlomky se ve vzduchu rozptýlily, řetězy roztočily, sklo a kov zapůsobily jako sto naráz vypálených kulí z muškety.

Útočící síla se v jediném okamžiku redukovala na polovinu. Z těch, kdo přežili, byla další polovina zraněna. A i ti nezasažení popadali na palubu v nevěřicném ohromení.

Jako další vystřelily falkonety. Ty nebyly tak smrtící a ničivé, ale byly dost účinné, aby počet pirátů dál zredukovaly.

„Dorazte je!“ zavelel Tün.

Kapitán se vrhl kupředu s taseným mečem. Přeživší členové posádky se k němu přidali a následoval zběsilý příval bodání a sekání.

Tün zůstal stát na místě a kochal se svým mistrovským tahem. Tím, že s nasazením svých nejmocnějších zbraní počkal, až budou vojáci madam Čeng namáčkání pohromadě, jich povraždil maximum v jediném okamžiku.

Když jeho muži zahájili protiúder, piráti se konečně dali na útěk. Vrhali se přes zábradlí do vody, někteří plavali do bezpečí ostrova, jiní k čekajícím člunům, nebo dokonce k útesu za nimi.

Tün si pospíšil k zádi a přes dým ukázal na jeden z odplouvajících člunů. „Otočte děla,“ vykřikl. „Zničte ty čluny, ať se nemůžou vrátit.“

Dva jeho muži začali otáčet jedno dělo. Třetí do něj cpal prach a další projektily. Než však stihli prach zapálit, rozlehla se ohlušující rána. Otřásla celou zátokou, byla prudší a hlasitější než jakýkoli kanón nebo zahřmění hromu, vlastně než všechno, co kdy Tün slyšel nebo cítil.

Rázová vlna ho srazila na palubu, odhodila několik jeho mužů z lodě a přelomila jeden ze stěžňů v půli. Sám *Hedvábný drak* se otrásl a naklonil tak, že hrozilo, že se převrátí na bok do zátoky.

Ťün ležící tváří dolů na dřevěných lajkách ucítil, jak mu na zátylku tančí ohnivé prsty. Vlna horkého vzduchu mu spálila nozdry a vysušila oči. Překulil se na záda ve strachu, že hoří, a ve snaze imaginární plameny udusit.

Nehořel. Byl jen bičován větrem o teplotě sto padesát stupňů Celsia a bombardován drobnými kamínky padajícími z nebe. Podíval se vzhůru a zjistil, že slunce zmizelo za mrakem tmy.

Teprve nyní pochopil. Hora vybuchla, její horní třetinu rozdrtila na prach vulkanická exploze. Hřibovitý mrak popela si prodíral cestu vzhůru. Balvany velké jako domy se řítily po nebi jako ptáci. Vedle nich stoupaly k nebi stromy a keře, mnohé v plamenech. Zuřivý nebeský vír protnul blesk vyvolaný statickými výboji.

„Můj bože,“ zašeptal Ťün.

Všechno bylo ustalo. Na bitvě přestalo záležet; i poklad rázem ztratil význam. Každou přítomnou mysl vyplnila jediná myšlenka: Zmiz od ostrova, nebo zemřeš.

„Okamžitě roztáhněte plachty,“ zakřičel Ťün. „Odřízněte kotvu!“

Muži se vrhli do práce. I na moři za útesem už lodě pod červenými prapory opouštěly své pozice a zanechávaly své veslující druhy napospas jisté zkáze.

Pak začaly kameny a balvany padat. Při dopadu stavěly na zátocích bílé věže z vody a přitom promáčely loď i všechny na její palubě.

Kotva byla odseknuta a plachty zachytily vítr. Džunka se dala do pohybu.

Kolem nich se začal snášet popel a pokrýl palubu šedým sněhem. Ťün se ohlédl dozadu a pochopil, jakému štěstí vděčí za to, že jsou ještě naživu. Erupce se koncentrovala na odlehlé straně ostrova. Hlavní síla výbuchu směřovala k východu, směrem do moře, od zátoky. Popel a pemza dopadaly v širším okruhu, ale stále pasáty poháněly k východu i sopečný mrak. Dokonce i *Drak* nabíral tempo tak rychle, jak by si Ťün dříve nedovedl ani představit.

„Třeba je nám štěstí stále nakloněno,“ pravil Ťün.

Kapitán, kulhající na zraněnou nohu, však zavrtěl hlavou. „Zátoka se vyprazdňuje,“ prohlásil.

Ťün zamžoural do snášejšího se popela. Ze zátoky se skutečně vynořovaly velké masivy korálů, vyrůstaly z vody jako barikády usliněných zubů. Objevovaly se celé pruhy mokrého písku, protkané malými jezírky vody, plnými zoufalých ryb.

„Co se to děje?“ nechápal Ťün.

„Ostrov se zvedá,“ odtušil kapitán. „Erupce ještě neskončila.“

V tu chvíli se džunka se skřípěním a nářkem zastavila, prkna trupu se polámala o útes.

Usadili se v troše vody, která zbyla, džunka se zabořila hlouběji a naklonila k jedné straně, jako kdyby uvízla za odlivu na pláži.

Následoval další ohromný otřes a jedním rázem se uvolnily všechny plyny a magma uložené v dutině pod ostrovem.

Zbytky horského vrcholku byly zahlazeny. Zem pod lodí se sesula a moře se nahnulo zpátky. Přesně v tomtéž okamžiku se z toho, co zůstalo z hory, vyvalil pyroklastický proud ohně, popela a bahna. Obě vlny se srazily nad potápějící se lodí, udeřily do sebe jako pár gigantických rukou a jedním rázem vymazaly *Hedvábného draka* z povrchu i z historie.

Kapitola 1

Sto šedesát kilometrů severovýchodně od Tchaj-wanu

Současnost

Canberra Swift plula nocí od Tchaj-wanu na sever. Byla to středně velká nákladní loď s vysokým pásem na bocích a přední polovinou krytou aerodynamickým pláštěm. Její můstek se vynořoval z tohoto pláště zhruba uprostřed lodi, zatímco dva komíny, ostře zkosené dozadu, čnely nad zádi.

Jedno přední periodikum zaměřené na téma lodí a mořeplavby ji popsalo jako z námořního hlediska zcela nepřitažlivou, asi jako výsledek spáření japonského rychlovlaku s mořským trajektem. Ale její zvláštní tvar měl svůj účel.

Loď byla navržena k převážení nadrozměrných nákladů v ro-ro konfiguraci, tedy podobně jako trajekt. Náklady a vybavení se naložily na loď zezadu přes rampu dost širokou, aby obsáhla šest dopravních pruhů. Uskladnily či zaparkovaly se uvnitř v obrovském, celistvém nákladním prostoru, který se táhl přes celou délku hlavní paluby od přídi až k zádi. Po příplutí do destinace náklad prostě zase vyjel z lodi popředu přes druhou rampu na přídi.

Díky svým rozměrům, tvaru a rychlosti byla Swift používána k přepravě všeho od dílů trupu velkého letadla přes součásti raket až po jaderný odpad v zapečetěných kontejnerech stíněných olovem. V případě, že by vypukla válka, byla předem vázána opční smlouvou k nucenému nasazení do služby, v níž by přepravovala nadrozměrné vojenské vybavení na základny poblíž jakékoli nové válečné zóny.

Takovéto zakázky lodi Canberra Swift připadaly nejen proto, že byla k transportu jedinečných nákladů navržena, nýbrž i proto, že – jak napovídalo její jméno – byla jednou z nejrychlejších nákladních lodí, které kdy vypluly. Nárazově

dovedla vyvinout rychlost čtyřicet uzlů a při pětatřiceti mohla plout celý den. Dovedla přeplout Pacifik za sedm dní, tedy v třetinovém čase proti průměrné kontejnerové lodi.

Na můstku *Swift* stál kapitán a sledoval údaje na radaru. Široko daleko nebyla žádná jiná plavidla. „Plnou parou vpřed,“ nařídil. „Od Aljašky kolem kanadského pobřeží postupuje bouře a moc rád bych byl v San Francisco Bay dříve než ona.“

Kormidelník potvrdil rozkaz a na počítačovém panelu před sebou nařídil spustit turbínové motory na maximální výkon.

Strojovna hned odpověděla a kapitán byl spokojen. Obrátil se na prvního důstojníka. „Loď je vaše. Když mě budete potřebovat, jsem ve své kajutě.“

První důstojník přikývl a kapitán opustil můstek. V očekávání klidné noci se posadil na velitelské křeslo a díval se, jak *Swift* nabírá rychlost.

Teng Kung-lu, známý mezi svými muži jako Lucas, který právě visel zvenčí na plášti lodi za magnetické návleky na rukou a kolenou, se ze zrychlení radoval o poznání méně. Elektromagnetická síla, která ho držela na místě, byla značná, ale každá špetka rychlosti navíc zvyšovala riziko, že poryvy proudícího vzduchu naruší přilnavost magnetů.

Přitáhl se blíž k trupu, aby se mezi něj a loď dostalo co nejméně vzduchu. Odvrátil obličej od proudícího vichru a podíval se do strany a dolů. Osm dalších mužů z jeho týmu dělalo totéž jako on, lepili se k lodi jako vilejší. Všichni byli celí v černém a na tělech měli suchými zipy připevněné samopaly.

Lucas viděl napětí v jejich tvářích, nápor na jejich svaly; tato část přepadení trvala totiž mnohem déle, než bylo v plánu.

Podíval se nahoru a počítal vteřiny, dokud na lodi konečně nezhasla hlavní světla. Začala třetí hlídka. Lucas palcem aktivoval miniaturní světýlko v magnetické podložce pod levou rukou. Tři tečky znamenaly rozkaz začít znovu šplhat. Potřebovali se dostat nahoru a dovnitř, než je z trupu sfoukne vítr.

Pravým palcem pak stiskl tlačítko spojené s návlekiem na pravé paži. Vyřadil jím z chodu příslušný magnet, takže mohl ruku odlepit od trupu a posunout výš. Natáhl se tak vysoko, jak dovedl, a tlačítko zase pustil.

Elektromagnet okamžitě naskočil a jeho paže byla přitažena zpátky k ocelovému plátu a znehybněla tam. Zmáčkl druhé tlačítko a nyní mohl posunout

vzhůru pravou nohu. Potom celý postup zopakoval na levé straně. Pomalu, ale jistě se sunul k čekajícímu průlezu.

Jeho muži dělali totéž. Následovali ho vzhůru jako řádka lidských mravenců, přitahovaných cukrem v nitru lodi.

Když dolezl k průlezu, riskoval odlepení levé ruky, jen na tak dlouho, aby třikrát zabouchal na kovový plát. Nic se nestalo. Zabušil větší silou a použil přitom kovovou část rukavice. Zazvonilo to.

Tentokrát něco uslyšel, cvaknutí západky a otáčení kola uvnitř. Díkybohu, pomyslel si Lucas.

Průlez velký tak, aby se jím dala spustit lávka a naložit lodní zásoby, se otevřel směrem dovnitř. Objevil se námořník v uniformě lodní společnosti. Měl černé vlasy se zvláštním bílým pruhem uprostřed. Podíval se Lucasovi do očí a nabídl mu ruku v rukavici.

Lucas se jí chytil, uvolnil ostatní magnety a nechal se vtáhnout dovnitř.

Námořník zmizel zpátky ve stínech, Lucas pomohl svým mužům do průlezu a do úkrytu malé komory.

Všechno šlo dobře až k poslednímu muži. Ten deaktivoval magnety o chvíli dříve, než měl. Sklouzla mu noha a on spadl.

Lucas se vrhl dopředu a stihl zachytit řemen jeho samopalu. Zbraň se muži vklínila pod rameno a držela jej, zato Lucase jeho tíha málem vytáhla ven z průlezu.

„Callume!“ křikl Lucas. Všichni členové skupiny byli čínského původu, ale když se k ní přidali, vybrali si každý nějaké západní jméno. Ostatní je znali jen pod tímto jménem a pod žádným jiným, aby v případě zajetí nemohli své druhy prozradit.

„Aktivuj je!“ zakřičel. „Použij magnety.“

Když si uvědomil, že Callum je ochromený strachem, dostal strach, že ho jeho tělo vytáhne ven. Aktivoval svůj vlastní magnetický systém a přilepil se k palubě.

„Přelez přese mě!“ zavolal.

Muž se na něj podíval.

„Dělej!“ naléhal Lucas. „Než mi vykloubíš rameno.“

Na pomoc jim příběhlo několik dalších mužů a Callum začal šplhat po Lucasovi jako po provazovém žebříku. Jakmile na něj dosáhli ostatní, chytili ho a vtáhli dovnitř.

Lucas se uvolnil, odpojil magnety a vsoukal se z průlezu zpátky dovnitř. Callum mu nabídl ruku a pomohl mu vstát.

Lucas si třel rameno a protahoval se. Naklonil se blízko ke Callumovi: „To byla chyba,“ probodl pohledem muže, o nějž málem přišel. „Ještě jedno takové lajdáctví a nechám tě umřít.“

Jeho slova zněla drsně, ale muži svého velitele znali. Byl vůdcem skupiny bratří, pirátů, kteří se o své druhy starali. Na rozdíl od slavného pirátského kodexu z dávných časů Lucas svého muže nikdy neopustil.

Callum pustil jeho ruku a zahanbeně odvrátil pohled. Ustoupil o krok a Lucas se obořil na muže, který je pustil dovnitř. „Přišels pozdě.“

„Nemohl jsem nic dělat,“ odpověděl. „Kapitán zůstal na hlídce o třicet minut déle než obvykle. Teď už je v posteli.“

Lucas přikývl. „Ještě něco bychom měli vědět?“

Námořník zavrtěl hlavou. „Bezpečnostní systémy jsou odpojené. Měli byste se bez potíží dostat do strojovny nebo ke komunikačnímu systému.“

„Dobře,“ přikývl Lucas. Poslal tři muže do strojovny a dva další do komunikačního střediska, kde se nacházely satelitní přijímače, vícepásmové vysílačky a ovládání různých automatických majáků.

Pak se obrátil k námořníkovi z posádky *Swift* a rozhodl se pro malou změnu. „Vezmi si jednoho muže a jděte do kapitánovy kajuty. Vzbudte ho a přiveďte mi ho.“

„Myslel jsem, že chcete dovést na můstek,“ namítl námořník.

„Ten najdeme i bez tebe.“

Skupiny se rozešly z komory na různé strany. Lucas si s sebou vzal Calluma. Spolu postupovali k nejbližší schodišťové šachtě.

Lucas se pohyboval úplně klidně. Odtrhl klapku suchého zipu na břiše, a aniž by zpomalil krok, sundal si samopal QCW-05, který měl připevněný šikmo přes hrudník. Zhoupl jím před sebe a našrouboval na hlaveň válcový tlumič.

Čínské samopaly QCW střílely podzvukové náboje ráže 5,8 mm, vyrobené nikoli z měkkého olova, nýbrž z kalené oceli. Byla to kompaktní zbraň ideální na boj ve stísněných prostorech. Její projektily dokázaly prorazit čtvrtalpcový ocelový plát.

Lucas své muže vycvičil k používání zbraně se smrtící přesností, ale když půjde všechno podle plánu, nebude muset padnout jediný výstřel.

Když dorazili na můstek, našli tam prvního důstojníka *Swift* a dva muže obsluhující kormidlo. Lucas si neliboval v teatrálnosti, a tak místo aby vtrhl do dveří s křikem výhrůžek, klidně překročil práh a odkašlal si, aby si získal pozornost přítomných.

Muži na můstku zareagovali tempem postupujícího ledovce. Jejich kolektivní šok z příchodu ozbrojených mužů v taktické výstroji byl tak absolutní, že zůstali jen strnule sedět.

„Lehněte si na palubu,“ nařídil jim klidně Lucas, „jestli nechcete být rozstřílení na kusy.“

Dva kormidelníci udělali, co přikázal. První důstojník dál nehybně seděl na svém místě. Nakonec promluvil. „Máme v sejfu peníze,“ oznámil, zvedl ruce nad hlavu, vstal ze sedadla a klekl si na jedno koleno. „Je odemčený.“

„Samozřejmě že je,“ odpověděl Lucas.

Absence odporu a odemčený sejf byly typickými příznaky moderní podoby pirátství. Byla to nevyslovená dohoda mezi piráty tohoto světa a lodními společnostmi, jejichž plavidla brázdila moře a oceány.

Piráti přepadali lodě všude, kde mohli. Nejčastěji ve stísněných pobřežních vodách v blízkosti chudých, nestabilních zemí. Místo aby s nimi zápasili a riskovali smrt nebo zničení lodi, lodní důstojníci a posádka se často raději ukryli v bezpečnostních krytech či citadelách, kam se piráti nemohli dostat, ale dopřáli jim čas na hledání hotovosti a cenností. Sejfy se nechávaly odemčené a v nich přiměřené množství hotovosti – jen tolik, aby měli lupiči snadnou kořist a motivaci co nejrychleji loď opustit. Někdy se úplatek navyšoval ještě o mobilní telefony nebo přenosné počítače, nastrčené k odnesení jako sušenky pro Santa Clause.

Dohoda byla prostá. Piráti nezabijí ani nezraní posádku, neukradnou náklad milionové hodnoty a nezničí loď. Na oplátku lodní společnosti nebudou své lodě chránit ozbrojenými strážci, bývalými příslušníky speciálních jednotek či agenty Mossadu.

Celý systém se do značné míry podobal korupci, nebo spíše vyplácení výpalného, ale z větší části fungoval. Tedy až do chvíle, kdy fungovat přestal.

První důstojník hleděl do hlavně samopalů a uvědomil si, že tohle bude jeden z těch případů. Prohlédl si Lucase a jeho společníky, zhodnotil jejich oděvy

TEMNÝ VEKTOR

a zbraně a zvážil skvělé utajení, s nímž na palubu pronikli. „Ale vy jste nepřišli pro peníze,“ pronesl, „nemám pravdu?“

Lucas jeho dotaz ignoroval. „Zavolejte na můstek své ostatní důstojníky,“ nařídil mu. „Nesnažte se je upozornit na naši přítomnost. Známe vaše kódová slova pro bezpečnostní hrozby.“

První důstojník pomalu vstal a přikročil ke konzoli. Nastavil palubní rozhlas na celou loď a promluvil: „Hovoří k vám první důstojník Crawford. Všichni důstojníci přijdou na můstek na souhrnný brífink. Je třeba projednat nové rozkazy.“

Zatímco reproduktory roznášely po lodi jeho hlas, Crawford pohlédl úpěnlivě na Lucase: „Musel jsem jim dát nějaký důvod,“ ospravedlnil svá slova navíc.

Lucas přikývl. „Aspoň jste jim nelhal.“

Kapitola 2

Brisbane, Austrálie

Jonathan Freeman seděl v časných ranních hodinách u komunikačního pultu společnosti Canberra Shipping & Logistics. Držel noční směnu už třetí týden v řadě a už ho to začínalo unavovat. Zívł, podíval se do desek se sponou – poněkud staromódní zálohy ke všem těm počítačovým monitorům před ním – a už potřetí za tuhle hodinu si potvrdil, že vyřídil všechny přidělené check-iny a opravdu nemá na práci nic jiného než sedět a čekat, až ho v šest ráno přijdou vystřídat.

Doufal, že mu přinesou aspoň snídani. Takový steak s houbovým pájem a košíčkem ještě teplých housek by si nechal líbit.

„Ještě toho trochu,“ povzdechl si pro sebe. „Teď máš ke všemu ještě hlad.“

Potřeboval se rozptýlit, aby přestal myslet na jídlo. Podíval se na monitor, který sledoval firemní lodě prostřednictvím majáků Automatického identifikačního systému AIS. Na několika monitorech mohl vidět, jak lodě brázdí různé světové oceány a dělají přesně to, co mají dělat. Všechny, uvědomil si, až na jednu.

Ťukl na displej a přiblížil si oblast západního Tichomoří, kde jedna původně zelená linka nyní blikala oranžově.

„Co to má být?“

Znovu ťukl na displej a otevřel si identifikační informace lodi.

„*Canberra Swift*,“ zamumlal si pro sebe. „Najednou tak rychlá nejsi, hm?“

Informace na displeji prozrazovaly, že loď zpomalila z původních pětaticeti uzlů na méně než deset a rychlost dál klesá, až se před Freemanovýmá očima ustálila na hodnotě 9,2.

Oběma nohama se odrazil, popojel na pojízdné židli doprava a zastavil se před dalším počítačem, stanicí satelitní komunikace. Aktivoval dotekem displej a vytukal správné předčísli pro kontakt se *Swift*.

„*Canberra Swift, Canberra Swift*,“ oslovil ji do štíhlého mikrofonu z bílého plastu. „Tady operační, jak mě slyšíte?“

„Tady první důstojník Crawford,“ odpověděl mu z reproduktorů hlas. „Slyším vás, operační, mluvte.“

„Vidíme, že zpomalujete. Radar ukazuje rychlost 9,2. Děje se něco?“

„Je to tak,“ odpověděl mu hlas. „Měli jsme problém s palivovým přetlakovým systémem plynové turbíny. Jedeme na záložní dieselový pohon. Inženýři už to řeší. Říkají, že hlavní motor by měl být zase v chodu asi do hodiny.“

Freemana u kapitánů a posádek lodí vždycky fascinoval ten jejich klid. Minulý měsíc pomáhal provést jednu loď vichřicí 5. stupně, s vlnami, které stříkaly až na palubu, a navíc zaseknutým kormidlem. Z kapitánova hlasu měl přitom dojem, že se jedná o drobnou nepříjemnost.

„Zaznamenám to,“ odpověděl Freeman a informaci zapsal. „Chcete, abych kontaktoval San Francisco a změnil očekávaný čas příplutí?“

„Ne, operační. Až odstraníme závadu, zpoždění doženeme.“

Freeman si i to zapsal do desek, včetně času. „Potvrzuji,“ přikývl. „Dejte nám vědět, když se něco změní.“

První důstojník se zdvořile rozloučil a Freeman na židli dojel zpátky k hlavnímu počítačovému panelu a celou konverzaci zapsal.

Seděl u svého stolu i o hodinu později, když signál lodi *Canberra Swift* z monitoru definitivně zmizel.

Ve stejnou chvíli o třináct tisíc kilometrů dál si kapitán jihokorejské nákladní lodi *Yeongju* dopřával chvíli oddechu na levém křídle svého lodního můstku. Světoběžník, který si oblíbil indonéské cigarety pro jejich intenzivní chuť, kouřil pomalu a metodicky, tak aby mu závislost, kterou si vybral, přinesla maximum rozkoše a současně zabila co nejvíc času.

Naposledy si potáhl a zahodil nedopalek přes zábradlí do noci. Oharek ještě chvíli oranžově zářil a potom zhasl jako vyhořelá světlice.

Chystal se naposledy vyfouknout kouř, když severní obzor rozzářily dva světelné záblesky. Byly oslnivé a tiché. Měly podivnou namodralé bílou barvu.

Neblikaly ani nebledly. Prostě tam v jednom okamžiku byly a ve druhém už ne.

Kapitán za nimi dlouho hleděl. Vnímal, že světlo bylo tak jasné, že mu po něm zůstala v zorném poli zelená skvrna. Ucítil v hrudi vlnu tlaku a uvědomil si, že zadržoval dech. Vydechl obláček kouře a vešel zpátky dovnitř.

„Je hlášeno nějaké počasí, co by stálo za řeč?“ zeptal se kormidelníka.

„Ne, pane,“ odpověděl mu hned námořník. „Nic až do zítřejšího odpoledne.“

Zajímavé, pomyslel si. Snad to byla jen blýskavice. Atmosféra dovedla páchat všelijaké triky. „Zapište do deníku,“ nařídil: „Silný dvojitý záblesk severně od naší polohy. Vzdálenost neznámá. Původ neznámý.“

Kapitola 3

M.V. *Canberra Swift*

Na můstku setmělé lodi Lucas Teng počítal minuty. Bylo to snazší než počítat hodiny. Uplynulo dvě stě třicet jedna minut od chvíle, kdy se zmocnili lodě. Sto sedmdesát minut od chvíle, kdy vypnuli sledovací zařízení, zmizeli z radarů a změnili kurz. Ještě sto a on bude na místě setkání a zároveň největšího kšeftu svého života.

Dvacet milionů dolarů, rozdělených mezi něj a jeho muže. I po zaplacení výdajů, úplatků pro lidi z lodní společnosti, kteří mu poskytli informace zevnitř, mu pořád zbude víc než dost, aby si mohl od kriminální živnosti na chvíli odpočinout.

Co bude vlastně dělat? uvažoval. Trochu žít. A peníze rychle utrácet. Znal sám sebe dost dobře, aby věděl, že vzrušení z lovu pro něj znamená ještě víc než kořist. Zpátky ho však přiláká obojí. Bude to trvat rok nebo dva, peníze zmizí, život ho začne nudit. Tak či onak bude zase zpátky a plánovat další akci.

Další pohled na hodinky mu prozradil, že odpočet klesl k dvojmístným hodnotám. Zbývalo devadesát devět minut. Byl čas na obchůzku lodi.

„Udržujte kurz a rychlost,“ nařídil Callumovi. „Strídejte se na hlídkách po dvaceti minutách. Nechci, aby se chlapci unavili.“

Jeden z mužů stál u kormidla, druzí dva na křídlech můstku se rozhlíželi po obzoru dalekohledy pro noční vidění. Moře bylo klidné, vítr takřka žádný, ale protože pluli maximální rychlostí, vzduch na palubě kvůli v poryvech. Poté co deaktivovali každý systém, který vydával světlo nebo rádiové vlny, dokonce i meteorologický radar a systém varování před srážkou, pořádná stará dobrá

hlídka se stala nezbytností. Lucas rozhodně netoužil po tom, srazit se s jinou lodí.

Lucas zvedl vysílačku a ukázal ji Callumovi. „Za patnáct minut jsem zpátky. Když se bude cokoli dít, dej mi vědět.“

Opustil můstek a vydal se přes prázdnou loď dolů k nákladnímu prostoru. Měl kapitánovu přístupovou kartu, seznam kódů a přepravní manifest. Došel na hlavní nákladní palubu a vykročil do obrovského otevřeného prostoru, který vypadal spíš jako skladiště nebo letištní hangár.

Procházel mezi nadrozměrným nákladem, až se zastavil před dočasnou přepážkou umístěnou uprostřed prostoru. Tenká ocelová stěna měla ochránit nejdrahocennější část nákladu, kdyby se něco uvolnilo nebo loď vplula do nepříznivého počasí.

Podíval se do manifestu, zkontroloval číselný kód a zamával před čtečkou kapitánovou kartou. Zařízení se růžově rozsvítilo. Naťukal kód do klávesnice. Růžové světlo zezelenalo a elektronický zámek se odemkl.

Lucas otevřel průlez a přešel vyvýšenou římsu. Nad jeho hlavou se rozsvítila řada světél a ozářila prostor sterilní fluorescencí.

Nákladní prostor se normální nákladní lodi ani trochu nepodobal. Stěny byly z bílého plastu, místy byly odřené, ale stále se leskly a odrážely světlo shora.

Uvnitř velké stojany podíraly skupinu dlouhých osmibokých válců. Lucas přistoupil k tomu prvnímu a přečetl si nápis.

HYDRO-COM CORP.

VEKTOR 1-001-04

Varování: Nádobu je natlakována dusíkem

na pět atmosfér.

Před otevřením odtlakujte.

„Takže tohle je to, co Emmerson chce,“ zašeptal si pro sebe. „Já bych čekal zbraně nebo uranový žlutý koláč. Ale tohle je mnohem přijatelnější.“

„A výnosnější,“ pronesl za ním mužský hlas.

Lucas se prudce otočil. Ve dveřích stála postava. Byl to ten námořník, který ho vpustil do lodi. A držel zbraň.

„Co tady děláš?“ rozčílil se Lucas. „Máš být s posádkou a předstírat, že jsi zajatec.“

Muž na Lucase namířil zbraň. „Předstírání mě přestalo bavit,“ odpověděl. „A tak jsem se ze zajetí propustil a všechny je postřílel.“

Lucas očekával, že dopadne stejně. Vrhł se ke straně a pokusil se ukrýt za jedním ze serverů.

Muž několikrát rychle po sobě vystřelil. Dvě rány šly moc vysoko, jedna zasáhla server, čtvrtá však strefila Lucase do lýtky, potrhala mu svaly a roztříštila holenní kost.

Dopadl na palubu s bolestným řevem, ale dál se škrábal pryč v zoufalém pokusu zachránit si život.

„Měl sis s sebou vzít zbraň,“ poznamenal muž a pomalu se rozešel. „Ale asi sis myslel, že ji nebudeš potřebovat.“

Lucas se plazil po palubě, zraněnou nohu táhl za sebou a zanechával na bílé plastové podlaze rudou krvavou stopu.

Stáhl z opasku vysílačku a zavolal o pomoc. „Cale! Potřebuju pomoc. Podrazili nás.“

Uvolnil tlačítko vysílání a čekal na odpověď, ale slyšel jen mrtvé ticho a šoupaní měkkých kroků za serverovými jednotkami. Znovu stiskl tlačítko. „Call-me?“

„Měl ses s touhle lodí líp seznámit, než jsi na ni vlezl,“ vykládal blížící se muž. „Víš, tenhle nákladní prostor je taková oáza pro převážené stroje. Má je ochránit před všemi formami elektromagnetického záření. Dovnitř ani ven neproniknou žádné rádiové vlny, což znamená, že tvoje volání o pomoc je tu v pasti zrovna tak jako ty.“

Lucas se plazil dál a přikrčil se za dalším serverem, když se muž objevil na odlehlejší konci a vystřelil další ránu. Tato kulka zasáhla Lucase pod kolenem a způsobila mu ve zraněné končetině další úpornou bolest.

Odtlačil se zády ke zdi, ohnul se a utrhl z nohavice pruh látky. Odhalil si nohu v místech, kam ji zasáhla první kulka. Teprve nyní uviděl Lucas rozsah svého zranění. Odhalené svaly, kost trčící ven. I kdyby přežil, pravděpodobně by ho čekala amputace.

Uvázal si škrtidlo v půli stehna a utáhl ho tak pevně, jak dokázal. „Ty k posádce nepatříš,“ zavolal. „Pro koho pracuješ?“

„Obávám se, že to se nikdy nedovíš.“

Rozlehl se další výstřel. Tenhle prorazil díru do zdi.

„Jsi mrtvý muž,“ zavolal Lucas, vtiskl se mezi dva servery a dál se šinul pomalu dopředu. „I kdyby tě nezabili moji lidi, najde si tě Emerson.“

„Emerson mě nikdy nenajde,“ odvětil muž. Jeho hlas byl teď vzdálenější. „A i kdyby, pořád budu naživu déle než ty.“

Teď už se hlas ozýval z dálky. O moment později zvuk zabouchnutí průlezu Lucasovi vysvětlil proč. Donutil se tam podívat. Dveře byly zavřené a zajištěné. Lucas zůstal uvězněn v nákladním prostoru.

O několik vteřin později otřáslo trupem hluboké dunění. Přicházelo v jednotlivých výbuších a šířilo se od zádi směrem dopředu.

Lucas brzy poznal, že se jedna po druhé, v rychlém sledu odpalují nálože – podobnou metodou, jakou používají demoliční experti k odstřelení velkých budov.

Zatímco se snažil v tomto posledním překvapení nalézt jakoukoli logiku, rozezněly se alarmy. Loď začala nabírat vodu.

Trup byl roztrhán kolem dokola po celé čáře ponoru. Muž, který ho postřelil, potápěl loď. Lucas nemohl nikdy přijít na to proč, ale když se loď začala naklánět a svah paluby byl čím dál strmější, už si byl jistý, že *Swift* půjde ke dnu.

Vylezl ze skryše a dovlekl se k průlezu. Dveře nepovolily, ani když se na ně pověsil celou vahou.

Zkusil ještě jednou vysílačku. „Callume,“ zavolal. „Callume!“

Tenkými škvírami kolem dveří začala prosakovat voda. Čůrkem stříkala i otvorem, který zanechala ve stěně kulka.

Voda musela stoupat zatraceně rychle, jestli už jí za dveřmi bylo přes půl metru.

Lucas se pracně postavil na zdravou nohu a vrhl se proti dveřím. Marně. Znovu uchopil kliku a zatáhl vši silou, doufal, že voda na druhé straně mu pomůže. Zámek držel, a tak to zkusil ještě jednou.

Dveře zaskřípaly a rám se prohnul směrem dovnitř. Pak najednou oboje povolilo.

Lucas se pokusil uskočit ke straně, ale přival vody, která se do průlezu navlila, ho strhl s sebou. Podrazil mu nohy a odnesl ho jako naplavenou kládu uvízlou v přílivové vlně.

Narazil do protější stěny a proud ho vlekl po celé délce nákladního prostoru. Vířící voda, která narážela do stěn, ho stáhla pod hladinu a pak vynesla zase nahoru. Vynořil se, zalapal po vzduchu a chytil se kovového rámu, který chránil jeden ze serverů. Stisk měl pořád pevný, a tak se přitáhl k rámu a omotal kolem něj paže i nohy, jako by visel na kmeni stromu.

Tou dobou už se loď nakláněla výrazně dozadu. Zád vybuchla jako první. Loď se potopí s přídí ve vzduchu.

Lucas se vytáhl výš. Dovnitř se stále řinula voda. Věděl, že jeho boj je předem prohraný. Doufal, že hladina v prostoru se vyrovná a umožní mu vyplavat ven, ale vody přibývalo a jemu docházely síly.

Za ním se rozlehlo kovové zazvonění. Nějaký kus zařízení nebo špatně připevněný náklad se utrl a narazil do přilehlé stěny.

O pár vteřin později světla zablikala a zhasla.

Lucas cítil, jak ho studená voda promáčí na kost. Už nebojoval, aby zůstal nad hladinou. Už si nepředstavoval, že může proplavat na vedlejší palubu a najít nějakou cestu z lodě.

Jen se držel rámu kolem serveru, prsty už mu znecitlivěly, zato v mysli vřelo. Horečně uvažoval, kdo ho porazil, kdo ho zradil. Potom si ale uvědomil, že nechce, aby jeho poslední myšlenky byly na tohle. Soustředil se raději na lepší věci, na svou ženu a děti, které ztratil kvůli životu, jež si zvolil, ale aspoň jsou teď někde v teple a bezpečí, ve světě nekonečně vzdáleném tomu jeho.

Jeho stisk slábl, až sklouzl z rámu a potopil se. Ve tmě zaznamenal dva zdroje světla. Jedním byl rozmazaný ciferník hodinek na jeho zápěstí, který dál odpočítával minuty k úspěchu. Druhým byl přísvit panelů na osmibokém krytu serveru před ním. Navzdory chaosu, střelbě a přívalu ledové vody bylo zařízení stále v chodu.

Kapitola 4

Tři sta dvacet kilometrů severovýchodně od Danangu, Vietnam Současnost

Dvě postavy v neoprenech plavaly v hloubce deseti metrů. Průzračnou vodou k nim proudilo slunce a tančilo ve vzorech na živém korálovém útesu pod nimi.

Kurt Austin si prohlédl měnící se vzory světla a tmy, klesl níž a podíval se do hluboké modři za hejnem zářivě žlutých ryb.

Kurt byl vedoucí oddělení zvláštních projektů v americké organizaci NUMA – Národní podmořské a námořní agentuře. Pod vodou při ponorech nejružnějšího druhu strávil už přes tisíc hodin života, a v ponorkách toho či onoho druhu možná třikrát tolik. Přesto ho nikdy neomrzela nádhera moře a nikdy také nepodceňoval jeho nebezpečnost.

„Zobcové,“ promluvil hlas z miniaturního reproduktoru v jeho celoobličejové helmě.

Kurt se otočil na potápěče po svém boku. Jeho potápěčskou partnerkou byla žena jménem Jen-Li, námořní historička z Čínské lidové republiky, která bývala potápěčskou specialistkou čínského námořnictva. Její neopren a helma měly stejně rudou barvu jako čínská vlajka, tlakovou láhev tvořil žlutý hliníkový válec a stejně žluté byly i ploutve na jejích nohou.

Austinovo vybavení proti tomu působilo spíš fádně. Tmavomodrý neopren, otlučená ocelová láhev na kyslík, černé ploutve, boty i rukavice.

„Často mě napadá, že jsme k rybám dost nespravedliví,“ pokračovala.

„Jako s milovnicí sushi,“ odvětil Kurt, „s tebou musím souhlasit.“

Kurt se při mluvení usmíval, helma pevně přitisknutá k obličejí zdůrazňovala vrásky kolem jeho očí. Teprve mu táhlo na čtyřicet, ale život na moři a na slunci vtiskl jeho obličejí víc charakteru, než odpovídalo věku. A další roky jeho vzhledu připsaly ocelově šedé vlasy.

„Mám na mysli,“ vysvětlovala žena, „způsob, jakým pojmenováváme druhé vodních živočichů. Tolik je jich pojmenovaných podle jiných věcí a zvířat! Mořská kočka, netopýrník, papouščí ryba. Dneska jsem dokonce potkala trnonoše – ananasovou rybu. Když tu budeme dost dlouho, pravděpodobně potkáme sumýše, kterému v angličtině říkáte „mořská okurka česnekový chleba.“

„Toho posledního sis vymyslela,“ obvinil ji Kurt a znovu obrátil pozornost k hlubším vodám za útesem.

„Přísahám, že ne,“ odpověděla a otáčela se, aby zůstala na místě.

Kurt zaostřil na stín v dálce. Vynořil se z hlubších příbřežních vod a obloukem mu zmizel z dohledu. Nyní se však vrátil, klouzal blíž k nim a pronikající paprsky slunečního světla zdůrazňovaly jemné proužky na jeho zádech.

„Navrhuju klesnout níž k tomu korálu,“ pronesl Kurt. „Míří k nám další z tvých nespravedlivě pojmenovaných tvorů. Žralok tygří. A má určitě přes čtyři metry.“

Jenino tělo trochu ztuhlo, ale jinak nejevila známky strachu. Upustila trochu vzduchu z kompenzátoru vztaku a klesla vedle Kurta do mezery v útesu.

Kurt věděl, že se jeho kolegyně o sebe umí postarat. Posledních pět měsíců totiž strávili spolu na stopě jednoho mytického pokladu, přičemž spolupracovali v jakémsi nikým neschváleném mezinárodním partnerství. Už po nich stříleli, pronásledovali je přes hory, jednou dokonce museli skočit z mostu, když je v odlehle části Kambodže zahnali do kouta. To vše kvůli deníku, který patřil slavné pirátce Čeng Š', a nepředstavitelnému pokladu, o němž si do něj zapsala, že jí byl ukraden a potom se ztratil někde v Jihočínském moři.

Jenže prát se v tmavé uličce a bojovat s púltunovým žralokem byl pořád trochu rozdíl.

Zvolna klesli k útesu a Kurt žraloka pozorně sledoval. Plaval chvíli proti nim, potom se otočil k severu. Právě když to vypadalo, že možná zmizí, vrátil se, zrychlil a prohnul se v zádech.

„Zaujal agresivní postoj,“ řekla Jen. „To není dobré.“

Žralok vyrazil proti nim. Řítil se vodou kupředu jako torpédo. Kurt se chytil velkého výčnělku mozkového korálu, přitáhl se za něj dolů a Jen volnou rukou stáhl k sobě za sloupovitý útvar.

Schovali se za překážku dost rychle, aby se žralokovu prvnímu nájezdu vyhnuli. Proplul nad nimi a jeho hranatý nos a bílé břicho je minuly tak těsně, že by se jich mohli dotknout.

Kurt se za žralokem otočil a přitom nechtěně odlomil ploutví část větevniku. „Pěkný kousek,“ prohodila Jen.

„Kéž by byl ještě větší,“ odpověděl Kurt. „Najedený žralok je vždycky lepší než hladový. Ale tenhle vypadá, že už je chvíli na dietě.“

Žralok tygrí doplaval do mělčích vod a připravil se na další otočku.

„Koukni na tohle,“ ozvala se Jen.

Kurt neměl v úmyslu odlepit oči od velkého predátora, ale na Jenin naléhavý tón se podíval dolů.

U základny korálové formace se táhl zčernalý pás útesu, a to v dokonale rovné linii. „Tohle nejsou koráli,“ upozornila Jen. „Je to porost korálovníků.“

Korálovníci, zvaní také nepraví koráli, byli invazivní druh, který potřeboval hodně železa a někdy způsoboval takovéto nežádoucí černé pásy na korálových útesech.

Kurt chápal, jak je to důležité, ale nebude jim to k ničemu, pokud je seže-
re žralok dříve, než korálovníky stihnou prozkoumat. „Pokud to není bedna
tuňáka, kterou můžeme nabídnout svému kamarádovi k obědu, navrhoval bych
zabývat se tím až později.“

Žralok je obeplul širokým obloukem a ležérním pohybem zamířil zpátky
k hlubině. Vypadalo to, jako že s nimi už skončil, ale žraloci tygrí byli pomalí
plavci – někdy by se dalo říct až líní – jen do chvíle, kdy vyrazili do útoku.

„Odplová,“ oddechla si Jen.

„Nebud' si tak jistá,“ zavrtěl hlavou Kurt.

Jen namířila potápěčskou svítilnu na korálovníky a máváním volné ruky
odvála usazený písek a sedimenty. Objevila se téměř metr dlouhá trubice spo-
jená s rukojetí, kde se dal rozeznat lučik a zbytky spouště. Zbytek zbraně zakrý-
valy výčnělky korálů, včetně dvou kovových destiček, které sloužily k připojení
hlavně na stojánek ve tvaru dvojnožky.

„Je to zbraň!“ řekla.

Kurt, svého času náruživý sběratel soubojových pistolí a vzácných starožitných zbraní, ji okamžitě poznal. „Arkebuza. Předovka. Z počátku 19. století.“

„Podle deníku se na palubě *Draka* nacházely čtyři takové zbraně,“ připomněla mu Jen-Li.

„V té době byly na lodích dost běžné,“ opáčil Kurt. „Byl to jeden z nejlepších způsobů, jak zahnat útočníky.“

Zamžoural do tmavé vody. Žralok už byl z dohledu, ale to neznamenal, že je pryč. Několikrát změnil směr. A najednou byl tady.

„Pozor!“

Zatlačil Jen za korál a máchl proti obličejí útočícího žraloka foťákem. Trefil se přímo do čumáku. Žralok zamával hlavou ze strany na stranu. Záblesky světla z externího blesku jej mátl. Zvíře vztekle rozevěřelo tlamu a pak se vrhlo dopředu a zakouslo se do korálu.

Jeho chuť ani struktura ho zřejmě příliš nezaujaly, protože ihned ucukl, přičemž švihl Kurta svým silným ocasem.

Teď už byla Jen trochu otřesená. A Kurt už se v životě taky cítil líp. „Kdyby to byl velký bílý, už by asi odplaval,“ vykládal. „Ti lidi zase tak rádi nežerou. Ale tygří žraloci jsou agresivnější. Ti sežerou cokoliv.“

Očekával ještě nejméně jeden výpad a poničený foťák mu na druhé kolo už nebude stačit.

„Sleduj ho,“ požádal.

„Sleduju,“ přikývla Jen.

Kurt přepnul kanál a zavolal jejich tým na hladině. „*Sapphire*, máme problém. Je tu hladový tygří žralok, co si nás chce dát k obědu. Potřebuju, abyste nám přistavili člun někam, kam budeme moct rychle utéct. Vypouštím maják.“

„Zdálo se mi, že jsem zahlédl ve vodě nějaké pruhy,“ odpověděl mu hlas. „Za minutu jsme tam.“

Kurt vytáhl z postroje menší zařízení, zhruba o velikosti a tvaru elektrického holicího strojeku.

„Řekni, že je to odpuzovač žraloků,“ zaúpěla Jen.

„Lokační maják,“ odpověděl. „V tuhle chvíli bych radši neplaval k lodi, když může připlout loď k nám.“

Pootočil vršek o devadesát stupňů a zařízení pustil. Vznoslo se vzhůru, silný pozitivní vztlak jej rychle přitahoval k hladině, doprovázené silným svitem

drobného zábleskového světýlka. Po straně mělo krátkou a tlustou pogumovanou anténu, jež vysílala signál, který zachytí satelit a vyšle ho k lodi *Sapphire*, jakmile zařízení vyplave na hladinu.

„Doufám, že tu Joe bude rychle,“ prohodila Jen a ukázala do dálky, „protože ten žralok se vrací.“

Kurt se přikrčil vedle ní. „Je nějaká šance, že se ti podaří vypáčit tu arkebuzu z toho korálu? Hodilo by se mít dlouhou železnou tyč, kterou bych toho žraloka mohl bodnout.“

„Ne,“ řekla však. „Je tam úplně zarostlá.“

Kurt se rozhlédl po jiné zbrani a objevil kolonii černo-fialových mořských ježků s osmicentimetrovými ostny. Opatrně zvedl ze dna toho největšího, odlomil pár ostnů, aby ho mohl uchopit, a otočil se.

Žralok se pomalu blížil a snažil se vymyslet, jak se k nim kolem tlustého sloupu dostat. Obeplooval je v kruzích stále blíž k nim, zatímco oni se souběžně s ním pohybovali kolem svého korálového štítu.

Zvíře se s ohromující rychlostí otočilo a vyrazilo směrem dolů. Jen se proti němu ohnala potápěčskou svítilnou, Kurt se prohnul do boku a připlácl žralokovi do obličeje mořského ježka. Zasáhl ho znovu blízko čumáku a žralok začal zuřivě chňapat ze strany na stranu, opět se snažil zakousnout do čehokoli, na co jen jeho zuby dosáhnou.

Mořský ježek se uvolnil, žralok ho jedním chňapnutím spolkl a odplul s několika dlouhými ostny zapíchnutými v nose. Tentokrát kvapně zmizel do hluboké vody a nejevil známky, že by se hodlal ještě vrátit.

„A teď,“ řekl Kurt a vytáhl si z ruky jeden bolestivý osten, „potřebujeme, aby si to ještě minutku nerozmyslel.“

Kapitola 5

Joe Zavala stál na létajícím můstku osmadvacetimetrové motorové jachty jménem *Sapphire*. Jeho opálená pleť a krátké tmavé vlasy kontrastovaly s narůžovělou lněnou košilí a bílými šortkami, které měl na sobě. Oči mu chránily polarizační sluneční brýle, na nohou měl přiléhavé jachtařské boty bez ponožek. Celkově působil spíš jako model uprostřed focení do jachetního magazínu než jako ten, kým skutečně byl – geniální mechanik a bývalý boxer.

Jeho ocelový pohled byl ve skutečnosti příznakem intenzivního soustředění, když obeplouval opuštěný ostrov plavidlem v ceně mnoha milionů dolarů, snažil se přitom dostat co nejbliž ke korálovému útesu, a ještě musel jedním okem sledovat měnící se barvu vody a displej sonaru. Obojí mu sdělovalo, že dno není příliš hluboko pod kýlem.

Jachta křižující příbřežní vody se na první pohled nijak nelišila od jiných hraček slavných a bohatých, avšak v podpalubí byla pečlivě přestavěna pro účely podmořského bádání.

Luxusní hlavní apartmá se proměnilo ve sklad potápěčského a exkavačního vybavení. Hlavní salón přišel o mokrý bar, sedací soupravy s koženými potahy a leštěný dřevěný nábytek a výměnou získal satelitní komunikační systém, další druhy elektroniky a výpočetní výkon dost silný na menší herní veletrh. Zádová paluba byla rozšířená a vyztužená tak, aby na ní mohly přistávat malé helikoptéry, záď byla opatřena navijáky a jeřáby na používání sonarů, magnetometrů a dalších ryb, s jejichž pomocí lovili předměty ukryté v hlubinách.

K věcem, které obětovány nebyly, patřily silné motory, které Joe teď při obeplování ostrova rozjel na plný výkon. Za čtyřicet minut od chvíle, kdy loď opustili Kurt a Jen-Li, uskutečnil kompletní průzkum perimetru ostrova.

Posunul dvojitou plynovou páku dozadu, aby jachta trochu zpomalila, a otočil kormidlem doprava. Ostrý obrat k pravoboku mu vysloužil záupnění od obvyklého kormidelníka *Sapphire*, dlouholetého specialisty NUMA jménem Winterburn.

„Nebudu rád, jestli mi poškrábeš trup,“ oznámil Joeovi.

Winterburn totiž považoval tuto loď za svůj osobní majetek a její malou posádku za svoje lidi. Joeovi zabralo dobře týden přemlouvání, než ho Winterburn pustil ke kormidlu.

„Pořád lepší, než aby se Kurt a Jen stali hlavním chodem na jídelníčku žraloka,“ odpověděl Joe.

„Hmmm,“ zamyslel se Winterburn, „to možná ano.“

Jachta se stočila k pravoboku, zpomalila a vplula do zátoky žlabem v útesu. Joe posunul páky na zpětný chod a zastavil loď přímo vedle blikajícího lokačnického majáku.

Když *Sapphire* stála na místě, sejmul z nabíječky ruční vysílačku. „Jsem na pozici k vyzvednutí potápěčů,“ ohlásil příšerně oficiálním tónem. „Teda jestli jste se vy dva už dost vycachtali.“

Kurtův hlas mu odpověděl vzápětí, z malého reproduktoru zněl plechově a ploše. „Máme vás na dohled. Spuť nám schody, prosím tě. Nikdo neví, jak je náš oploutvený přítel daleko.“

Joe cvakl přepínačem na panelu vedle kormidla. Ze záďového konce jachty se spustila do vody plošina se dvěma žebříky.

„Žebříky ve vodě,“ oznámil. „Jdu vám pomoci.“

Joe předal kormidlo Winterburnovi a rozběhl se na záď. Po cestě k plošině popadl lodní hák pro případ, že by musel odrážet hladového žraloka.

Na místo doběhl ve chvíli, kdy se dva potápěči vynořili nad hladinu. Jen-Li byla tou bližší z nich. Hodila na palubu žluté ploutve a bez otálení začala šplhat po žebříku.

Když se přiblížila k palubě, Joe jí podal ruku a přitáhl ji dopředu, aby jí pomohl vybalancovat váhu tlakové lahve na zádech.

Sundala si helmu. „Díky, Joe. Dokonalý jako vždycky.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Temný vektor***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.